

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 290/06-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a zo sudcov Jána Auxta a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti Ľ. B., K., zastúpeného advokátkou JUDr. M. S., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 26 D 1088/2005 a sp. zn. 26 D 1089/2005 (pôvodne vedených pod sp. zn. Ncd 31/99), za účasti Okresného súdu Prešov, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ľ. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaniach vedených pod sp. zn. 26 D 1088/2005 a sp. zn. 26 D 1089/2005 (pôvodne vedených pod sp. zn. Ncd 31/99) p o r u š e n é b o l o .

2. Ľ. B. priznáva finančné zadost'učinenie 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Prešov povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Prešov je povinný uhradiť Ľ. B. trovy právneho zastúpenia v sume 5 788 Sk (slovom päťtisíc sedemstoosemdesiatosem slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. M. S., K., do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. II. ÚS 290/06 zo 14. septembra 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ľ. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 D 1088/2005 a sp. zn. 26 D 1089/2005 (pôvodne vedených pod sp. zn. Ncd 31/99).

Zo sťažnosti vyplýva, že B. B., sťažovateľova matka (ďalej len „navrhovateľka“), návrhmi z 15. februára 1999 požiadala okresný súd o dodatočné prejednanie dedičstva po svojich právnych predchodcoch, kde ako jedného z dedičov označila sťažovateľa, svojho syna. Okresný súd uznesením zo 16. marca 1999 vyzval navrhovateľku na doplnenie jej podania. Na výzvu okresného súdu odpovedala navrhovateľka podaniami z 26. marca 1999, 18. mája 1999 a z 3. septembra 1999. Okresný súd vo veci nekonal, preto sťažovateľ podal

15. mája 2006 sťažnosť na prietahy v konaní, na ktorú predseda okresného súdu listom sp. zn. Spr 2222/2006 z 22. mája 2006 reagoval tak, že uznal prietahy súdu v určitom období v konaní sp. zn. 26 D 1086/2005, keď skonštatoval, že *„bol zistený prietah v dôsledku toho, že po výzve navrhovateľke na odstránenie väd návrhu zo dňa 16. 3. 1999 uplynula dlhá doba k ďalšiemu úkonu vo veci“*, a oznámil, že *„dedičská kancelária a príslušný súdny komisár budú upozornení“*, aby konali vo veci bez zbytočných prietahov.

Podľa sťažovateľa okresný súd svojím doterajším postupom porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti rozhodol, že konaním okresného súdu v označených konaniach došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu v označených konaniach konať bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk, ako aj úhradu trov právneho zastúpenia.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu sp. zn. 1 Spr. 0988/2006 z 19. októbra 2006 bolo ústavnému súdu doručené 23. októbra 2006. Okrem iného v ňom okresný súd uvádza jednotlivé procesné úkony okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 26 D 1088/2005 a 26 D 1089/2005 od 19. apríla 2005, keď navrhovateľka podala doplnený návrh na dodatočné prejednanie dedičstva, do právoplatného skončenia oboch konaní. V závere okresný súd navrhol, aby ústavný súd *„vyslovil, že postupom Okresného súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 26 D 1088/2005 a 26 D 1089/2005 nebolo porušené právo L. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“*.

Právna zástupkyňa sťažovateľa reagovala na vyjadrenie okresného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 31. októbra 2006, v ktorom uviedla, že:

„Predseda okresného súdu zrejme účelovo sa nevyjadruje, k obdobiu absolútnej nečinnosti okresného súdu od podania oboch návrhov na dodatočné prejednanie dedičstva dňa 15. 2. 1999 do vydania poverenia dňa 17. 5. 2005 pod sp. zn. 26 D 1088/05 /pôvodne vedeného pod sp. zn. NcD 31/1999/ pre notára JUDr. V. Č. t. j. k dobe 75 mesiacov.

V uvedenej dobe súd neurobil žiaden relevantný procesný úkon smerujúci k prejednaníu a rozhodnutiu návrhu sťažovateľa ale naopak ak robil nejaký úkon ako napr. uznesenia o zastavení konania /Ncd 31/99 zo 14. 4. 2004 alebo uznesenia o odmietnutí návrhu / 26 C 1088/05-63 zo 7. 12. 2005/ tak tieto navyše contra lége artis boli zrušené odvolacím súdom a smerovali k neprejednaníu a k nerozhodnutiu dedičskej veci sťažovateľa.

Preto celková dĺžka konania v uvedenej dedičskej veci sťažovateľa pre porušovania základného práva sťažovateľa trvala spolu 6 rokov, 6 mesiacov a 19 dní,

b. Pokiaľ ide o druhý návrh vo veci sťažovateľa vedený posledne pod sp. zn. 26 C 1089/05 /povodne tiež pod Ncd 31/1999/ tak postup a nečinnosť okresného súdu bol obdobný až na uznesenie zo 7. 12. 2005, ktoré nebolo v tejto veci vydané.

Ale aj tak celková dĺžka konania činila spolu 6 rokov , 6 mesiacov a 24 dní.

c. Z obsahu vyjadrenia predsedu okresného súdu považujem za zavádzajúce ústavný súd tvrdenie, že

- navrhovateľka podala návrh vo veci dodatočného prejednaníu dedičstva po neb. J. B. st. až dňa 24. 11. 2005, pretože je jednoznačné, že návrh bol podaný dňa 15. 2. 1999

- až dňa 24. 11. 2005 navrhovateľka oznámila, že dcéry neb. poručiťa sa nachádzajú na neznámom mieste, pretože už z návrhu vyplýva táto skutočnosť.

- návrh vo veci dodatočného prejednaníu dedičstva po neb. J. B. ml. bol daný až dňa 24. 11 2005, pretože je jednoznačné, že návrh bol podaný dňa 15. 2. 1999.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdnych spisov okresného súdu sp. zn. 26 D 1088/2005 a sp. zn. 26 D 1089/2005 (pôvodne vedených pod sp. zn. Ncd 31/99) ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania.

Návrhy na dodatočné prejednanie dedičstva po nebohom poručiteľovi J. B., zomrelom 17. januára 1967, a po J. B. (B.), zomrelom 26. augusta 1961, boli okresnému súdu doručené 23. februára 1999.

Ďalšie úkony okresného súdu v predmetnej veci:

- 16. marca 1999 okresný súd uznesením vyzval navrhovateľku, aby doplnila svoj návrh na začatie konania (urobila tak podaním doručeným 24. mája 1999),
- 17. júna 1999 okresný súd vyzval navrhovateľku, aby „*k zaslaným pozemnoknižným výpisom č. 162 k. ú. Ž. doložila aj identifikáciu parciel, prípadne list vlastníctva*“ (urobila tak podaniami z 18. mája 1999 a 3. septembra 1999),
- 14. apríla 2004 okresný súd konanie z dôvodu nepredloženia požadovaných dokladov zastavil,
- 11. mája 2004 navrhovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania odvolanie, o ktorom Krajský súd v Prešove (ďalej len „*krajský súd*“) uznesením sp. zn. 4 CoD 9/04 z 30. novembra 2004 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- 1. marca 2005 okresný súd vyzval navrhovateľku, aby doplnila svoje podanie z 15. februára 1999 o ďalšie údaje (urobila tak podaním doručeným 19. apríla 2005),
- 28. apríla 2005 bola vec prerozdelená do registra D pod sp. zn. 26 D 1088/2005 a sp. zn. 26 D 1089/2005.

Ďalšie úkony okresného súdu vo veci sp. zn. 26 D 1088/2005:

- 17. mája 2005 okresný súd poveril notára ako súdneho komisára na vykonanie potrebných úkonov vo veci prejednaní dedičstva (ďalej len „*poverený notár*“),
- 1. júla 2005 navrhovateľka na výzvu povereného notára súdu z mája 2005 zaslala okresnému súdu úmrtný list jedného z poručiteľov,
- 4. júla 2005 poverený notár dožiadal príslušný katastrálny úrad o zaslanie listinných dôkazov (katastrálny úrad tak urobil 12. septembra 2005),
- 25. októbra 2005 okresný súd uznesením vyzval navrhovateľku na doplnenie podania z 15. februára 1999 (urobila tak 24. novembra 2005),

- 7. decembra 2005 okresný súd odmietol podanie navrhovateľky, proti čomu sa 21. decembra 2005 odvolala,

- 31. januára 2006 krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu o odmietnutí jej podania a vrátil vec prvostupňovému súdu (spis vrátený okresnému súdu 28. marca 2006),

- 9. mája 2006 poverený notár dožiadal Mestský úrad v P. (ďalej len „mestský úrad“) o zaslanie podkladov pre rozhodnutie (mestský úrad tak urobil 18. mája 2006),

- 22. júna 2006 sťažovateľ splnomocnil navrhovateľku, aby ho zastupovala v predmetnom konaní, zároveň sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom ustanovenia opatrovníka dedičke, ktorej pobyt bol neznámy (ďalej len „dedička“),

- 23. júna 2006 okresný súd ustanovil dedičke opatrovníka,

- 17. augusta 2006 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom poverený notár vydal osvedčenie o dedičstve.

Ďalšie úkony okresného súdu vo veci sp. zn. 26 D 1089/2005:

- 17. mája 2005 okresný súd poveril notára ako súdneho komisára na vykonanie potrebných úkonov vo veci prejednávania dedičstva (ďalej len „poverený notár“),

- 2. novembra 2005 poverený notár dožiadal príslušný katastrálny úrad o zaslanie listinných dôkazov (katastrálny úrad tak urobil 5. januára 2006),

- 5. februára 2006 navrhovateľka doplnila návrh z 15. februára 1999,

- 6. februára 2006 sťažovateľ splnomocnil navrhovateľku, aby ho zastupovala v predmetnom konaní, zároveň sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom ustanovenia opatrovníka dedičke,

- 6. marca 2006 okresný súd zisťoval adresu trvalého pobytu dedičky v Registri obyvateľov Slovenskej republiky,

- 22. mája 2006 okresný súd zisťoval pobyt dedičky na príslušnom miestnom úrade,

- 21. júna 2006 okresný súd žiadal Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Slovenskej republiky K. o prešetrenie pobytu dedičky,

- 23. júna 2006 okresný súd ustanovil dedičke opatrovníka,

- 24. augusta 2006 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom poverený notár vydal osvedčenie o dedičstve.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádza zo svojej stabilnej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza v zásade až

právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

Podľa § 38 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) súd môže poveriť notára, aby ako súdny komisár prejednal dedičstvo, a v prípadoch, keď sú splnené podmienky uvedené v § 175zca, vydal osvedčenie o dedičstve. Poverenie môže súd dodatočne meniť. Poverenie a zmena poverenia sú voči súdnemu komisárovi účinné, len čo mu ich súd oznámil. Úkony notára podľa odseku 1 sa považujú za úkony súdu (§ 38 ods. 3 OSP).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: 1. právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, 2. správanie účastníka konania a 3. postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prejednáwanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitosť veci, ústavný súd konštatoval, že v prípade napadnutých konaní išlo o dodatočné dedičské konania o novoobjavenom majetku po poručiteľoch, a to nehnuteľnostiach (pozemkoch). Hodnotiac postup okresného súdu podľa uvedeného kritéria, ústavný súd bral do úvahy v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu relevantnú pre rozhodnutie (napr. II. ÚS 17/02), ako aj právnu povahu (charakter) veci, pričom na základe týchto hľadísk preskúmané konanie nekvalifikoval ako právne zložitú vec. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľa a okresného súdu ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil taktiež žiadnu skutočnosť svedčiacu o skutkovej zložitosti veci.

Vzhľadom na doterajší priebeh konania podľa názoru ústavného súdu pri účinnejšom a dôslednejšom postupe okresného súdu, resp. notárov, sa mohlo konanie do značnej miery urýchliť a nemuselo v ňom dôjsť k priet'ahom.

2. Ďalším kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa.

Z vyžiadaných súvisiacich spisov nie je zrejmé, že by sťažovateľ do roku 2006 vyvíjal aktivitu pokiaľ ide o urýchlenie postupu okresného súdu vo vzťahu k označeným konaniam, teda z uvedeného možno vyvodiť, že sa o priebeh označených dedičských konaní nezaujímal. Aj sťažnosť na prietahy v konaní podal predsedovi okresného súdu až v máji 2006, keď predtým splnomocnil navrhovateľku, aby ho v jednom z napadnutých dedičských konaní zastupovala (neskôr aj v druhom).

3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Zodpovednosť štátu sa môže spojiť s nesprávnym postupom, ako aj s nečinnosťou, pričom štát znáša zodpovednosť nielen za nedostatky v postupe sudcov, ale aj za ďalšie osoby vstupujúce do konania v oficiálnom postavení. Aj takto zapríčinené nedostatky sa pripisujú súdu, ktorý je zodpovedný za prípravu veci a rýchle vedenie konania (II. ÚS 22/96, III. ÚS 47/00, IV. ÚS 74/02).

S ohľadom na uvedené sa ústavný súd v tomto konaní zaoberal postupom okresného súdu vrátane postupu notárov ako okresným súdom poverených súdnych komisárov v uvedených dedičských konaniach.

Pri hodnotení doterajšieho postupu okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 26 D 1088/2005 a 26 D 1089/2005 (pôvodne vedených pod sp. zn. Ncd 31/99) ústavný súd zo spisového materiálu zistil, že okresný súd v čase od 17. júna 1999 do 14. apríla 2004 nevykonával v namietanom konaní žiaden procesný úkon, hoci k tomu nemal nijaký právne akceptovateľný dôvod, pričom uznesenie č. k. Ncd 31/99-16 zo 14. apríla 2004, ktorým konanie zastavil, bolo prijaté až po predchádzajúcej sťažnosti navrhovateľky na prietahy

v súdnom konaní. Touto nečinnosťou v trvaní takmer 60 mesiacov okresný súd podľa záveru ústavného súdu spôsobil zbytočné priesťahy v konaní.

Po doručení uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 CoD 9/04 z 30. novembra 2004 (19. januára 2005), po prerozdelení veci do agendy D pod dve samostatné spisové značky a po poverení notárov ako súdnych komisárov, aby prejednali dedičstvo, postup okresného súdu v namietaných konaniach podľa názoru ústavného súdu už nevykazoval znaky zbytočných priesťahov v konaní a vyústil do právoplatného skončenia oboch dodatočných dedičských konaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 D 1088/2005 a 26 D 1089/2005 (pôvodne vedených pod sp. zn. Ncd 31/99) došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože namietané konania boli v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, neprichádzalo do úvahy, aby sa ústavný súd zaoberal žiadosťou sťažovateľa prikázať konať okresnému súdu v označených konaniach bez zbytočných priesťahov.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní

primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk s poukazom na dlhotrvajúci stav právnej neistoty. Sťažovateľ sa „*spoliehal, že nadobudne majetok svojich právnych predchodcov, z ktorého by mohol mať úžitok napr. na štúdium, (...)*“, čo sa však do podania sťažnosti ústavnému súdu nestalo.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným priesťahom v konaniach sp. zn. 26 D 1088/2005 a sp. zn. 26 D 1089/2005 (pôvodne vedených pod sp. zn. NcD 31/99), celkovú dĺžku konania, ako aj konštatovanú pasivitu sťažovateľa pokiaľ ide o využitie právneho prostriedku na urýchlenie konania podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov a od 1. apríla 2005 ustanovenia § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov,

ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadost'učinenia v sume 20 000 Sk s'ťažovateľovi primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. M. S. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie s'ťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 730 Sk, t. j. spolu 5 460 Sk. Trovy právneho zastúpenia a režijného paušálu 2 x 164 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) boli priznané v celkovej sume 5 788 Sk.

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2006